

tillige Destinationsretten være tilintetgjort. Skal den høitærede Indenrigsminister kunde stille sig en Smule mere imødekommende mod den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget under Nr. 10, kunde forløse sig lidt mere med den Tanke, at § 3 heelt udgaaer, saaledes at vi blive staaende ved det Nuværende, skulde jeg ikke have Noget imod at tage Forslaget under Nr. 4 tilbage; men hvis den høitærede Indenrigsminister stiller sig eens med Hensyn til begge Forslag, tillader jeg mig vedblivende at tilraade at vedtage Forslaget under Nr. 4. Jeg troer, at § 3, som den staaer, vil virke forderveligt. — Af de Underændringsforslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Nineskiold) har stillet, skal jeg tillade mig at slutte mig til og at anbefale Underændringsforslaget under Nr. 3, der forekommer mig at være en heldig Udførelse af det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille. Hvad Underændringsforslagene under Nr. 1 og Nr. 2 angaaer, da ere de ikke af stor Betydning, men de forekomme mig dog ikke at være absolut gode; thi naar der staaer: „den, som paa mindst 50 Aar har forpagtet en Gaard“, saa kan der dog virkelig spørges: Er derunder indbefattet den, som i det 40de Aar træder ind i den 50aarige Forpagtning? Selvsølgelig skal dette jo være Meningen, men naar en Mand efter 40 Aars Forløb, efter at 40 Aar ere forløbne af Forpagtningen, træder ind i den, kan man jo ikke godt correct sige om ham, at han paa mindst 50 Aar har forpagtet Gaarden; han har forpagtet den paa den bestemte Tid, men ikke paa 50 Aar. Forresten lægger jeg meget liden Vægt paa, om dette bliver vedtaget, man vil godt kunne komme ud af Lovens Forstaelse, enten det staaer der eller ikke. — Underændringsforslaget under Nr. 14, som er stillet af det ærede Medlem for Svros Amts 4de Valgkreds (Conseilspræsidenten) vil jeg fraraade. Der staaer: „Forpagteren kan ikke pantsætte Forpagtningsretten, eller behæfte den med nogen Gjældsforpligtelse“. Det kan være

Gjenstand for Tvivl, om denne Ret til Pantsætning er et Gode for Forpagteren; jeg for min Deel er, skjøndt jeg fra Begyndelsen af var i nogen Tvivl, kommen til det Resultat, at det vil være et Gode, der skabes Forpagteren derved, at han kan behandle sin Forpagtningsret som Gjenstand for Pantsættelse, en Credit, der kan være ham en Styrke. Dertil kommer, at naar der allerede efter § 4 kan indtræde den Mulighed, at en Tredemand gennem en offentlig Auction kan blive Ihændehaver af Forpagtningsretten uden Hensyn til, hvad der staaer i Forpagtningscontracten, er der ikke nogen retlig Grund til at affære Pantsættelsen. — Den høitærede Indenrigsminister fandt ikke, at der var nogen Nødvendighed for at foreskrive Bestemmelser om, i hvilket Tilfælde Forpagtningsretten skal kunne forbydes. Det er muligt, at der ikke er nogen absolut Nødvendighed derfor, men jeg vil forresten tillade mig at mene, at det netop i mange Tilfælde kunde være hensigtsmæssigt; thi det er klart, at ved den absolute Frihed til at kunne sætte en Bestemmelse ind i Forpagtningscontracten om, at Forpagtningen skal være forbrudt i hvilket som helst Tilfælde Parterne kunde komme overens om, aabner man Udgangen til at kunne slutte Forpagtningscontracter af et saadant Indhold, at netop ogsaa Bestemmelsen om Forpagtningsstidens Længde kan omgaaes. Som sagt, jeg seer et vist Berørelse forhold mellem Forslagene under Nr. 4 og 10 og Forslaget under Nr. 15. Vil Thinget vedtage enten Forslaget under Nr. 4 eller det under Nr. 10, enten forandre eller udstemme § 3, skal jeg sætte mindre Pris paa Forslaget under Nr. 15; i det modsatte Tilfælde tillader jeg mig at raade til, at man vedtager dette Forslag.

Solstein (Conseilspræsidenten): Jeg har ikke rigtig forstaaet, hvorvidt den Indvending med Hensyn til Forslaget under Nr. 7, hvormed det ærede Medlem, der nu havde Ordet, fremkom, virkelig er begrundet; det har ikke staaet